

Hasła:

Prorokowanie (przemawianie dla Pana
i wypowiedzanie Go w sobie nawzajem) na spotkaniach kościoła
wypełnia największe proroctwo zawarte w Biblii,
którym jest zbudowanie kościoła
(w jedności, jako bardzo wielkiego wojska).

Wieczny Boży zamysł polega na uzyskaniu budowli,
która jest zespoleniem Jego samego z wybranym ludem;
wszystko, co Bóg robi wśród swego ludu
i wśród narodów na ziemi służy Jego budowli.

Chrystus jest zarówno Tym, który buduje kościół, Dom Boży,
jak i pierwiastkiem, z którego budowany jest kościół;
aby powstała Boża budowla,
potrzebne jest człowieczeństwo Jezusa.

Chwała to wyraz Boga,
a budowla — zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga;
Boża chwała i Jego budowla idą ze sobą w parze,
ponieważ kościół, będący Bożą budowlą,
jest zbiorowym wyrazem Boga.

Poselstwo pierwsze

Ożywienie suchych kości, które stają się bardzo wielkim wojskiem, i złączenie ze sobą dwóch kawałków drewna ze względu na budowanie domu Boga

Wersety biblijne: Ez 37:1–28.

I. Księga Ezechiela dzieli się na cztery główne części:

- A. Część pierwsza, składająca się z rozdz. 1, mówi o chwalebnej wizji Boga i objawia świętego Boga w Jego chwale.
- B. Część druga, składająca się z rozdz. 2 – 32, mówi o Bożym sądzie, który rozprawia się ze wszystkimi rzeczami i sprawami, które nie pasują do Jego sprawiedliwości, świętości i chwały.
- C. Część trzecia, która obejmuje rozdz. 33 – 39, traktuje o odzyskiwaniu przez Boga resztki Jego ludu; pokazuje to, że główną myślą w tej części jest Pańskie odzyskiwanie.
- D. Część czwarta, składająca się z rozdz. 40 – 48, mówi o tym, że Bóg przychodzi, by wbudować swój umiłowany odzyskany lud w swoje mieszkanie; część ta poświęcona jest sprawie Jego budowli.

II. W Księdze Ezechiela istnieją trzy rozdziały, które można uważać za wielkie rozdziały w Biblii: rozdz. 1, rozdz. 37 i rozdz. 47:

- A. Każdy z tych rozdziałów reprezentuje jedno słowo: rozdz. 1 – *ogień*; rozdz. 37 – *technienie*; i rozdz. 47 – *woda*.
- B. Rozdział 37 objawia, że Pan przychodzi, by ożywić swój martwy lud, który uległ rozproszению, i uczynić go jedno; ponieważ stał się on martwymi, suchymi kośćmi, potrzebował ożywienia i złączenia ze sobą.

III. Księga Ezechiela 37 objawia, w jaki sposób Boży Duch w nas wchodzi, aby nas ożywić, dzięki czemu stajemy się zbiorowym Ciałem sformowanym w wojsko, a także zbudowanym w Jego mieszkanie (w. 1–28):

- A. Wizja suchych kości pokazuje, że zanim Bóg wkroczył, by nas odnowić i odrodzić, byliśmy nie tylko grzeszni i brudni (36:25), ale także martwi i pogrzebani w „grobach” rozmaitych grzesznych, światowych i religijnych rzeczy (37:12–13).

B. Byliśmy jak martwe i suche kości, rozdzielone i rozrzucone, pozabawione jedności:

1. Bez względu na to czy byliśmy niezbawionym grzesznikiem, czy też wierzącym, który się sprzeniewierzył, tak wyglądała nasza sytuacja; nie tylko niewierzący grzesznicy muszą zostać wybawieni ze swoich grobów, ale nawet wielu braci i sióstr musi zostać ożywionych i wybawionych ze śmierci i ze swoich grobów.
2. Dzisiaj wielu chrześcijan pogrzebanych jest w grobach denominacji, sekt, podziałów, niezależnych grup i różnych ruchów.
3. Niegdyś byliśmy w takich grobach, martwi, susi, rozrzućeni, rozdzieleni i z nikim nie złączeni, ale Pan jest Zbawicielem martwych; Boże słowo tutaj ma sprawić, że umarły stanie się żywy (J 5:25; Ef 2:1–8).

C. Prorokowanie przez Ezechiela w Ks. Ezechiela 37 nie wiązało się z przepowiadaniem, ale z wypowiedzianiem, ogłaszaniem, czegoś dla Pana (w. 4–5):

1. Gdy Ezechiel przemawiał, Bóg dał ludziom Ducha (w. 10, 14).
2. Głównym znaczeniem prorokowania w Biblii nie jest przepowiadanie, ale wypowiedzianie Pana, usługiwanie Nim ludziom:
 - a. „Ten [...], kto prorokuje, buduje kościół” (1 Kor 14:4b).
 - b. „Wszyscy [...] możecie prorokować, jeden po drugim, aby się wszyscy uczyli i wszyscy doznawali zachęty” (w. 31).
 - c. Prorokowanie, przemawianie dla Boga i wypowiedzianie Boga, czego zawartością jest Bóg, służy słuchaczom Bogiem i przyprowadza ich do Niego; spotkanie kościoła powinno być napełnione Bogiem i wszystkim, czym się zajmujemy na spotkaniu, powinno przekazywać ludziom Boga, aby On się w nich wlewał (w. 24–25).
 - d. Aby prorokować, musimy być człowiekiem Boga z tchnieniem Boga (2 Tm 3:16–17):
 - 1) Gdy czytamy Biblię, powinno to być swego rodzaju wdychaniem, a gdy nauczamy jej, powinno to być swego rodzaju wydychaniem.
 - 2) Gdy przemawiamy dla Pana, powinniśmy mieć odczucie, że wydychamy Boga i że odbiorcy Go wdychają.

- e. Prorokowanie czyni nas zwycięzcą; prorokowanie to funkcja zwycięzców (1 Kor 14:3, 4b; por. Mt 16:18).
- 3. W miarę jak Ezechiel prorokował, Bóg dmuchał na suche kości, posyłając wiatr, tchnienie i Ducha (Ez 37:4–10, 14):
 - a. Słowo hebrajskie *ruah* w wersetach 5–10 i 14 różnie się tłumaczy: „wiatr”, „tchnienie”, „Duch”.
 - b. W duchowym doświadczeniu, gdy Bóg na nas dmucha, Jego tchnienie jest wiatrem; gdy wdychamy ten wiatr, jest to tchnienie; a gdy to tchnienie jest wewnątrz nas, jest to Duch.
 - c. Gdy Ezechiel prorokował, Bóg wiał wiatrem, lud otrzymał tchnienie, a tchnienie stało się Duchem, życiodajnym Duchem (1 Kor 15:45b; 2 Kor 3:6).
- 4. Gdy Ezechiel prorokował za pierwszym razem (Ez 37:7), powstał szum i trzask i wszystkie kości zbliżyły się do siebie; gdy schodzimy się na spotkania i wydajemy radosny szum, wzywając Pana i Go chwaląc (Ps 95:1; por. Lm 3:55–56; J 20:22; *Hymny*, nr 4,7), naprawdę jesteśmy jedno.
- 5. Gdy Ezechiel prorokował za drugim razem (Ez 37:10), tchnienie weszło w „zupełnie wyschłe” (w. 2, por. w. 11) i martwe kości, „i ożyli i stanęli na nogach — wojsko bardzo, bardzo wielkie” (w. 10), by stoczyć bitwę dla Boga.

IV. Dwa pozbawione życia kawałki drewna symbolizują dwie części podzielonego narodu Izraela, południowe królestwo Judy i północne królestwo Izraela (w. 16):

- A. Te dwa królestwa nie mogły być jedno i w oczach Pana były zupełnie martwe i wyschłe.
- B. Po ożywieniu i dzięki wzrostowi w życiu mogą one połączyć się ze sobą i stać się jedno (w. 17).
- C. Jest to bardzo podobne do wszczepiania, w ramach którego dwie gałązki łączą się ze sobą i w ostatecznym rozrachunku rosną razem (Rz 6:5; 11:17, 24):
 - 1. Wspólny wzrost wskazuje na organiczny związek, w którym następuje wzrost, dzięki czemu jedna strona czerpie z życia i cech drugiej strony; w organicznym związku z Chrystusem to, przez co On przeszedł, stało się naszą historią.

2. Jego śmierć i zmartwychwstanie są teraz naszymi, ponieważ znajdujemy się w Nim i jesteśmy z Nim organicznie złączeni; na tym polega wszczepianie (w. 24).
3. Wszczepienie takie: 1) usuwa wszystkie nasze negatywne pierwiastki, 2) przywraca do życia nasze zdolności stworzone przez Boga, 3) wywyższa te zdolności, 4) ubogaca je oraz 5) przesyca całą naszą istotę i nas przeobraża.
- D. Suche kości w Ks. Ezechiela 37:1–14 służą utworzeniu wojska, które stoczy bitwę dla Boga, natomiast kawałki drewna w wersetach 16–22 służą budowie domu Boga, który jest Jego mieszkaniem.

V. Objawienie zawarte w tym rozdziale pokazuje, że jedynym sposobem na to, aby uzyskać Ciało, kościół i dom Boga w autentycznej jedności jest sposób życia:

- A. Gdy tchnienie wstąpiło w suche kości, stało się dla nich życiem, i ożyły one i powstały w jedności, by stać się bardzo wielkim wojskiem.
- B. Suche kości w wersetach 1–14 i dwie martwe gałązki w wersetach 16–17 stały się jedno nie dzięki darom lub nauczaniu, ale dzięki życiu.
- C. Martwe kości i martwe gałązki zostały ożywione i stały się jedno w wyniku udzielania życia i wzrostu w życiu (por. J 17:2, 11, 17, 21–23; Ef 4:11–16).

Poselstwo drugie

Praktyka prorokowania służąca zbudowaniu kościoła, bardzo wielkiego wojska

Wersety biblijne: Ez 37:4–10; Mt 16:18; 1 Kor 14:4b; Dz 5:20; 6:4.

- I. Prorokowanie (przemawianie dla Pana i wypowiadanie Go w sobie nawzajem) na spotkaniach kościoła wypełnia największe proctwo zawarte w Biblii, którym jest zbudowanie kościoła (w jedności, jako bardzo wielkiego wojska) (Mt 16:18; 1 Kor 14:4b; Ez 37:4–10).**
- II. Musimy prowadzić życie prorokowania dzięki kochaniu Pana ze wszystkich sił:**
 - A. Im bardziej kochamy Pana, tym bardziej nadajemy się, jesteśmy wydoskonaleni i wyposażeni do tego, by przemawiać dla Niego.
 - B. Nasza miłość do Pana jest czynnikiem, pierwiastkiem i podstawową esencją tego, że mamy władzę i wywieramy wpływ na innych, a także tego, że jesteśmy potężni, gdy dla Niego przemawiamy (przykładem tego jest Peace Wang — zob. *Speaking Christ for the Building Up of the Body of Christ*, s. 33–34).
 - C. Jeśli będziemy kochali Pana, napełnimy się Nim; cokolwiek napełnia nas wewnątrz, z nas wyjdzie; przelewanie się pochodzi z napełnienia (J 7:37–39; Obj 2:4–5; por. Ml 3:14 i przyp.).
 - D. Gdy kochamy Pana ze wszystkich sił, musimy mówić; musimy uwalniać Tego, który nas napełnił wewnątrz (1 Kor 2:9–10).
- III. Gdy obierzemy drogę MSRP (modlitewne czytanie, studiowanie, recytowanie i prorokowanie), będziemy w stanie karmić innych niezgłębianym bogactwem Chrystusa:**
 - A. Modlitewne czytanie to bardzo ważna część MSRP; studiujemy Biblię, czytając ją z modlitwą.
 - B. Prorokowanie wymaga dużej ilości modlitwy (Dz 6:4; por. Hbr 7:25; 8:2):
 1. Modlić się to nie tylko prosić usilnie Pana, żeby zrobił coś dla swojego poruszania się, lecz także ćwiczyć i wzmacniać swojego ducha.

2. Modlitwa powinna zatem poprzedzać posługę słowa, jak praktykowali to apostołowie; bez takiej modlitwy posłudze słowa będzie brakowało życia i mocy (por. J 7:37–39; 2 Kor 2:17; 13:3; 3:6; 1 P 4:10–11).
3. „A to jest śmiałość, którą mamy względem Niego, że jeśli prosimy o coś według Jego woli, On nas wysłuchuje. A jeśli wiemy, że wysłuchuje nas, o cokolwiek Go prosimy, wiemy, że mamy to, co od Niego poprosiliśmy” (1 J 5:14–15; por. Mt 7:7); wersety te stanowią zachętę do tego, by przynosić do Pana w modlitwie to, co jest według Jego woli w Biblii, Jego testamentie, Jego przymierzu.

IV. Bardzo ważne są słowa wypowiedane na wstępie i na zakończenie każdego spotkania prorokowania:

- A. Zarówno wstęp, jak i zakończenie powinny w przybliżeniu zająć od pięciu do ośmiu minut.
- B. Wstęp gwarantuje, że spotkanie rozpocznie się w zdecydowany sposób, będzie miało określony kierunek i brzemie od Pana.
- C. Zakończenie gwarantuje, że spotkanie nie zawiesi się w próżni i że zakończy się pełnią zaopatrzenia rzeczywistości, dzięki czemu świętych wypełni przyjemność Pańskiej obecności i zaspokojenie Pańskimi słowami ducha i życia (J 6:63); nigdy nie pozwólcie, by na koniec spotkanie zawiesiło się w próżni i by zabrakło zaopatrzenia rzeczywistości.
- D. Proroctwa, które układamy, muszą zawierać główne punkty i podpunkty (por. Pwt 17:18–20 (zob. przyp. 1 do wersetu 18)).
- E. To, na czym głównie zależy Panu na spotkaniu prorokowania, to nie liczba świętych, którzy się dzielą, ale jakość tego, czym się dzielą (Obj 2:5; 1 Kor 3:12).
- F. W dniu, w którym jest spotkanie prorokowania, powinniśmy przygotować siebie na to spotkanie (skupić się na tym, o czym będziemy prorokować) i nie dać się odciągnąć innym rzeczom, nawet duchowym.

V. Musimy ujrzyć trzy konstytutywne elementy prorokowania (por. Dz 5:20; 1 Tm 4:6–7; 1 P 4:10–11; 1 J 1:3; Dz 4:20; 22:15):

- A. Musimy pojąć poznanie Słowa Bożego — ludzki pierwiastek nauki.

- B. Musimy mieć bieżące natchnienie Ducha Świętego – boski pierwiastek natchnienia.
- C. Musimy mieć wizję dotyczącą Bożego interesu i ekonomii, kościoła, który jest Ciałem Chrystusa, kościołów miejscowych, świata, poszczególnych świętych, a także nas samych – widzieć dzięki oświeceniu przez boskie światło:
 - 1. Gdy Paweł błagał świętych, by postępowali w sposób godny Bożego powołania, mówił z pozycji więźnia Chrystusa Jezusa i więźnia w Panu (Ef 3:1; 4:1).
 - 2. Prędzej czy później każdy Boży szafarz, każdy sługa Jego bogactwa, każdy wierny zakochany w Chrystusie zostanie uwięziony nie tylko przez Niego, lecz także w Nim; im bardziej Go kochamy, tym bardziej będziemy w Nim, aż do takiego stopnia, że stanie się On naszym więzieniem; w ten sposób będziemy mogli się Nim radować bez reszty i dzięki temu postępować w sposób godny Bożego powołania.
 - 3. Im większą mamy wolność tym bardziej ślepi jesteśmy; jeśli jednak Chrystus jest naszym więzieniem, nasze oczy się otworzą i zobaczymy niebiańską wizję, i otrzymamy najwyższe objawienie o Bożej ekonomii (3:9; Dz 26:19).

VI. Musimy się uczyć i doskonalić w tym, by organicznie prorokować (wpowiadać Pana w innych), korzystając z konstytutywnych elementów prorokowania, służących zbudowaniu kościoła, który jest Ciałem Chrystusa (1 Kor 14:4b):

- A. Musimy wykupywać czas i zużywać energię na to, by przesycać się i przepajać świętym Słowem i w ten sposób siebie wyposażać, żeby prorokować (2 Tm 3:16–17; Ez 3:1–4):
 - 1. Musimy co rano ożywiać się dzięki Panu, radując się Nim w jakimś fragmencie Słowa:
 - a. Boża dobroć i przejawy współczucia odnawiają się co rano (Lm 3:22–23).
 - b. Ścieżka sprawiedliwego jest jak wschodzące słońce (Prz 4:18; Sdz 5:31; Łk 1:78–79; Ml 3:20).
 - c. Nasz wewnętrzny człowiek jest odnawiany dzień po dniu (2 Kor 4:16–18).
 - d. Powinniśmy oczekiwać świtu w nadziei, jaką pokładamy w Bożym Słowie, byśmy dumali nad Jego słowem, czyli

przyjmowali je z rozważą (Ps 119:15, 147–148; por. Kpł. 11:3 (zob. przyp. 1 do Ps 119:15)).

- e. Powinniśmy znajdować Boże słowa i je zjadać, aby stały się one rozkoszą i radością naszego serca (Jr 15:16).
2. Musimy studiować Słowo, do którego otwarcia, objaśnienia i uwolnienia jego niezgłębionego bogactwa będziemy używać najlepszych pomocy – poselstw studium życia, książek posługi i przypisów z Przekładu Odzyskiwania (Łk 24:27, 31–32, 44–45; Dz 8:30–35).
3. Musimy regularnie czytać Biblię („całe Pismo jest [...] pożyteczne” i „będzie żył człowiek [...] każdym słowem, które wychodzi przez usta Boga”), od Księgi Rodzaju 1:1 po Księgę Objawienia 22:21 (2 Tm 3:16; Mt 4:4).
4. Codziennie musimy zapisywać duchowe oświecenie, natchnienie i to, czym się radujemy, otrzymane od Pana w Jego Słowie; pod koniec tygodnia zaś z tych notatek ułożmy prośbę, które nie będzie przekraczało trzech minut, żeby wypowiedzieć je na spotkaniu kościoła.
5. Poznanie Słowa staje się stałym pierwiastkiem, służącym temu, byśmy prorokowali.
- B. Musimy być gotowi w duchu na przyjmowanie bieżącego natchnienia Ducha:
 1. Duchy proroków to najważniejsza część ich istoty (1 Kor 14:32, 37a).
 2. Ilekroć przemawiamy dla Pana, musimy ćwiczyć swego ducha, by mówić z Duchem i z Chrystusem – wszystkimi skarbami mądrości i poznania (Dz 7:10; Iz 11:2; 2 Krn 1:10).
 3. Musimy w modlitwie wchodzić w Boga, by przyjmować niezgłębione bogactwo Ducha Świętego, aby sami się karmić i dzięki temu móc karmić tych, którymi się opiekujemy (Łk 11:1–13).
 4. Musimy trwać w społeczności z Panem, postępując według swego ducha, służąc w nim, usługując Duchem i służąc przez Ducha Bożego (1 J 1:6–7; Rz 8:4; 1:9; 2 Kor 3:6; Flp 3:3; por. Za 4:6).
 5. Pan Jezus, dzisiejszy Mojżesz i Eliasz, jest prawdziwym Prorokiem w naszym duchu, przemawiającym dla Boga i wypo-

wiadającym Go we wnętrzu Jego wierzących (Dz 3:22; 2 Tm 4:22).

6. Natchnienie Ducha Świętego to bieżący pierwiastek służący temu, byśmy prorokowali.

C. Musimy wyraźnie widzieć z przenikliwością, by przejrzeć wszystko we wszystkich sytuacjach w wyniku oświecenia boskim światłem:

1. Możemy otrzymać objawienie tylko w duchu (Ef 1:17; Obj 1:10; 4:2; 17:3; 21:10).
2. Musimy mieć nie tylko oczy gołębiczy (Pnp 1:15), lecz także, a nawet więcej, oczy jak stawy (7:5):
 - a. Oczy gołębiczy oznaczają przenikliwość i świadomość Ducha (1 Kor 2:11–12).
 - b. Oczy jak stawy oznaczają powiększoną i poszerzoną wizję pełną światła, która obejmuje cały wszechświat.
3. Musimy wyraźnie dostrzegać cały wszechświat, by widzieć prawdziwą sytuację, w jakiej znajdują się świat, kościoły, współwierzący i my sami.
4. Niebiosa muszą stanąć przed nami otworem, byśmy ujrzeli wizję Boga dzięki wyraźnemu słowu Pana (szczególnemu, świeżemu i barwnemu słowu, przekazującemu boskie objawienie) i spoczywającej na nas Jego ręce (Ez 1:1–3):
 - a. Ręka Pana podąża za Jego słowem; jeśli ktoś naprawdę służy Bożym słowem, podąży za tym Jego wszechmocna ręka i dokona tego, co On mówi.
 - b. Boża ręka spoczywa na człowieku także po to, by go prowadzić i pobudzać do podejmowania działań (por. 1 Krl 18:46); gdy Pańska ręka spoczęła na Ezechielu, nie postępował on zgodnie z własnym wyborem, ale według prowadzenia i kierownictwa Pańskiej ręki.

VII. Musimy przemawiać – w przemawianiu tym zaś muszą się zawierać konstytutywne elementy prorokowania – mówić to, co ujrzeliśmy i usłyszeliśmy, żywymi słowami tego życia pod wpływem natchnienia Ducha Świętego i oświeceni przez Niego (1 J 1:3; Dz 22:13–15; 5:20):

A. Prorokowanie to cudowna normalność:

1. Jest ono normalne, ponieważ wymaga od nas uczenia się Słowa i szkolenia w przemawianiu.
 2. Jest ono cudowne, ponieważ jest przemawianiem, w którym zawiera się boski pierwiastek, boskie światło i natchnienie Ducha Świętego.
- B. Prorokować to mieć wyrocznie Boga (Jego przemawianie, wypowiedź, przekazujące boskie objawienie) (1 P 4:11; por. 1 Kor 14:24–25).
- C. Gdy będziemy mieli ludzką wiedzę o Słowie, boskie natchnienie Ducha i wyraźny ogląd sprawy, będziemy w stanie prorokować.
- D. Prorokowanie zawsze składa się z żywych słów tego życia, natchnienia Ducha Świętego i wyraźnego oglądu sprawy, jakiego nabywamy w wyniku oświecenia boskim światłem.
- E. Jakże to wspomniałem, że „ten [...] kto prorokuje, buduje kościół” (w. 4b)!

Poselstwo trzecie

„Poznacie, że Ja jestem Jahwe”

Wersety biblijne: Ez 36:11, 23, 38; 37:6, 13–14, 28; 38:23; 39:6–7, 22, 28.

I. Elohim to imię Boga związane ze stworzeniem; Jahwe to imię Boga związane z człowiekiem (Rdz 1:1; 2:4; Iz 1:2, 4):

- A. Imię Bóg, Elohim, znaczy „Mocny” i „Potężny”; odnosi się do więzi Boga ze stworzeniem.
- B. Bóg wskazuje na Jego moc i więź, jaką ma On ze stworzeniami; Jahwe Bóg wskazuje na Boga, który ma więź z człowiekiem:
 - 1. Bóg to zwyczajne imię, a Jahwe — imię świadczące o zażyłości i miłości.
 - 2. Jahwe Bóg to nie tylko Ktoś potężny, lecz także Ktoś, kto przybliża się do człowieka (Rdz 2:4, 8, 15–16, 18–19, 21–22).

II. Jahwe to „Jestem, który jestem”; wskazuje to, że jest On samoistnym i wiecznie istniejącym wiecznym Bogiem, który był w przeszłości, jest obecnie i będzie w przyszłości na wieki (Wj 3:14; Obj 1:4):

- A. Boski tytuł *Jestem* wskazuje, że istnienie Boga, który jest samoistny, nie zależy od niczego prócz Niego samego (Wj 3:14):
 - 1. Określenie *samoistny* odnosi się do czegoś, co istnieje samo z siebie, dzięki sobie i nie ma początku.
 - 2. Bóg, Jestem, jest samoistny i nie ma początku.
- B. Określenie *wiecznie istniejący* odnosi się do czegoś, co istnieje na wieki; Bóg istnieje na wieki, wiecznie, bez końca.
- C. Jedynie Jahwe jest (Hbr 11:6):
 - 1. Jedyne, który ma być, to wielki „Być”; czasownik *być* można odnieść tylko do Boga, a nie do nas.
 - 2. Wszystko przestanie być, ale Bóg będzie zawsze; On, Jestem, jest wielkim Być.
 - 3. Bóg jest Być wielkim jak wszechświat, prawdziwym bytem; tylko Bóg jest Jestem — jedynie On ma być.

III. El Szaddaj to imię Boga związane z zaopatrzeniem i obietnicą, Jahwe jest Jego imieniem związanym z istnieniem i wypełnieniem (Rdz 17:1; 28:3; 35:11; Wj 3:14; 6:6–8):

- A. Abraham, Izaak i Jakub doświadczyli Boga jako El Szaddaj, ale nie jako Jahwe, ponieważ umarli w wierze i nie otrzymali wypełnienia Bożej obietnicy dotyczącej dobrej ziemi (Hbr 11:13; por. Rdz 15:13–16).
- B. W Księdze Wyjścia 6:6–8 Bóg nie przyszedł, żeby coś obiecać Mojżeszowi, ale wypełnić obietnicę złożoną Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi; przyszedł więc do Mojżesza nie jako El Szaddaj, ale Jahwe, który jest i który wypełni wszystko to, co obiecał.
- C. Ponieważ Jahwe istnieje wiecznie i jest rzeczywistością czasownika „być”, wypełni wszystko, co powiedział.
- D. Obecnie w Pańskim odzyskiwaniu nie znajdujemy się na etapie obietnicy, ale wypełnienia; doświadczamy Boga nie tylko jako El Szaddaj, lecz także jako Jahwe, wielkiego Jestem.

IV. Jahwe — Samoistny i Wiecznie istniejący — jest Trójjedynym Bogiem; jest jedynym Bogiem, a mimo to trójjedynym (3:6, 14–16; Ml 2:10; 1 Kor 8:4, 6; 2 Kor 13:14; Mt 28:19):

- A. Jahwe to Bóg trzech ludzi — Abrahama, Izaaka i Jakuba; wskazuje to, że jest On Trójjedynym Bogiem (Wj 3:14–16).
- B. „Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba” to Jahwe Elohim, Trójjedyny Bóg — Ojciec, Syn i Duch (w. 15; Mt 28:19):
 - 1. Bóg Abrahama oznacza Boga Ojca, który powołuje człowieka, usprawiedliwia go i wyposaża do życia przez wiarę i w społeczności z Nim (Rdz 12:1; 15:6; rozdz. 17 — 18; 19:29; 21:1–13; 22:1–18).
 - 2. Bóg Izaaka oznacza Boga Syna, który błogosławi człowieka dziedzictwem wszystkich swoich bogactw, życiem radowania się Jego obfitością i życiem w pokoju (25:5; 26:3–4, 12–33).
 - 3. Bóg Jakuba oznacza Boga Ducha, który działa we wszystkim dla dobra tych, którzy Go kochają, przeobraża człowieka i czyni go dojrzałym w boskim życiu (27:41; 28:1 — 35:10).
- C. Jahwe — Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba — to Bóg zmartwychwstania, Trójjedyny Bóg, który wzbudza z martwych (Wj 4:5; Mt 22:31–32).

V. Ewangelia Jana objawia, że Jezus jest wielkim Jestem (8:24, 28, 58; 18:4–8):

- A. Jezus nie jest zaledwie człowiekiem — jest Jestem (8:24).
- B. Imię Jezus oznacza „Jahwe Zbawiciel” bądź „zbawienie Jahwe” (Mt 1:21):
 - 1. Imię Jezus obejmuje imię Jahwe, które znaczy „Jestem, który jestem” (Wj 3:14).
 - 2. Jezus to Jahwe, który staje się naszym Zbawicielem i zbawieniem (Rz 10:12–13; 5:10; por. Flp 1:19).
- C. To, że Jezus jest wielkim Jestem, wskazuje, iż jest Wieczny (J 8:58):
 - 1. Jezus to Jahwe, Jestem; Jego imię to Jestem (w. 24, 28).
 - 2. W ogrodzie aresztowano nie jedynie Nazarejczyka, ale wielkiego Jestem, nieskończonego, wiecznego Boga; Ten, którego aresztowano, był Jahwe Bogiem (18:4–8).
 - 3. Jezus to samoistny i wiecznie istniejący Bóg; to w pełni Bóg, Trójjedyny Bóg (14:9–10, 16–18).
- D. Chrystus, Jestem, jest dla nas wszystkim, żebyśmy Go doświadczyli i Nim się radowali; to, że jest Jestem, oznacza „Jestem wszystkim, czego tylko potrzebujesz” (6:35; 8:12; 10:11; 11:25; 14:6):
 - 1. Długość, szerokość, wysokość i głębokość imienia Jahwe są wystarczające, by pomieścić wszystko; czegokolwiek potrzebujesz — wszystkie duchowe rzeczywistości — można dodać w wierze do Jestem.
 - 2. W Księdze Wyjścia 3:14 Bóg nie mówi, czym jest, a tylko, że jest; to pozwala tym, którzy w Niego wierzą, dodawać to, czego im potrzeba, a następnie doświadczać Go jako tę rzeczywistość (J 8:32).
 - 3. Pan Jezus jest rzeczywistością, ponieważ jest Jestem (14:6; 8:32, 36):
 - a. Gdy Pan, Jestem, wchodzi w nas jako życie, świeci jako światło, a światło to wnosi w nas boski pierwiastek rzeczywistości (1:4; 8:12).
 - b. Rzeczywistością, która nas wyzwala, jest Jestem; wieczny Być nas wyzwala (w. 32, 36, 58).

VI. „Bez wiary zaś nie można być *Mu* miłym, bo ten, kto podchodzi do Boga, musi uwierzyć, że On jest” (Hbr 11:6):

- A. Bóg wymaga od nas, byśmy wierzyli, że On jest:

1. Tylko Bóg jest; poza Nim nic nie jest.
 2. Bóg jest, ponieważ jest rzeczywisty; wszystko, co stworzył, nie jest rzeczywiste (Koh 1:2).
 3. Poza Bogiem wszystko jest niczym; tylko On jest, tylko On jest rzeczywistością bycia (Iz 40:1–18).
- B. Wiara to wierzyć, że Bóg jest (Hbr 11:6):
1. Wiara łączy nas z Bogiem, Jedynym, który jest (J 14:1).
 2. Wierzyć, że Bóg jest, to jedyny w swoim rodzaju sposób na to, by uszczęśliwić Boga, być Mu miłym (Hbr 11:6).
- VII. Na koniec wszyscy poznają, że Bóg jest Jahwe (Ez 36:11, 23, 38; 37:6, 13–14, 28; 38:23; 39:6–7, 22, 28):**
- A. „I poznacie, że ja jestem Jahwe, gdy otworzę wasze groby i wyprowadzę was z waszych grobów, ludu mój” (37:13).
 - B. „A dam poznać moje święte imię pośród mojego ludu Izraela i nie pozwolę już zbezcześcić mojego świętego imienia. I poznają narody, że ja jestem Jahwe, Święty w Izraelu” (39:7).
 - C. „Zanim Abraham zaistniał, Ja jestem” (J 8:58).

Poselstwo czwarte

Bóg błogosławieństwa i Boże błogosławieństwo

Wersety biblijne: Ez 34:26–27a; Rdz 12:3; 1:28; Lb 6:23–27;
Ps 133:3; Ef 1:3; Ga 3:14; 1 Kor 10:16a.

I. Za pośrednictwem swego pasienia Pan wprowadza nas w rado- wanie się Jego błogosławieństwem i sprawia, że na skutek deszczu błogosławieństwa stajemy się źródłem błogosławieństwa (Ez 34:26–27a, 29; Za 10:1):

- A. Najpierw my będziemy radowali się Pańskim błogosławieństwem, a potem On sprawi, że staniemy się źródłem błogosławieństwa dla innych, żeby otrzymali oni zaopatrzenie (Ez 34:26).
- B. Bóg sprawi, że deszcz błogosławieństwa spadnie w porze mu właściwej (Za 10:1).

II. Bóg jest Bogiem błogosławieństwa (Rdz 1:22, 28; Ps 115:13):

- A. Gdy Bóg stwarzał człowieka, chciał, by ten mógł radować się Nim jako błogosławieństwem; jednak z powodu upadku Adama człowiek utracił Boga — swoje błogosławieństwo i radość (Rdz 1:28; 3:23–24).
- B. Boże błogosławieństwo, obiecane Abrahamowi w Księdze Rodzaju 12:2, składa się z błogosławieństwa Bożego stworzenia i odkupienia, a w tym z wszystkiego, co Bóg chce dać człowiekowi — siebie samego i wszystko, czym sam jest w tym wieku i następnym:
 - 1. Gdy głosił Abrahamowi ewangelię, obiecał, że da swoim powołanym siebie w postaci błogosławieństwa (Ga 3:8, 14).
 - 2. W świetle Księgi Rodzaju 22:18 błogosławieństwo to miało przyjść do wszystkich narodów przez Abrahamowe nasienie, którym jest Chrystus (Mt 1:1; Ga 3:16):
 - a. Owocem Bożego błogosławieństwa udzielonego Abrahamowi był Chrystus, jedyne nasienie, w którym wszystkie narody ziemi są błogosławione (Dz 3:25–26; Ga 3:16).
 - b. Wszyscy wierzący w Chrystusa, członki zbiorowego Chrystusa, objęci są tym nasieniem, ponieważ są dziedzicami obiecanego Bożego błogosławieństwa (1 Kor 12:12; Ga 3:7, 29).

III. Musimy cenić Boże błogosławieństwo (Pwt 28:2–8; Ps 84:4–5; Ef 1:3):

- A. Normalne życie chrześcijańskie to życie błogosławieństwa, normalne dzieło chrześcijańskie zaś to dzieło błogosławieństwa (Lb 6:23–27; Mt 5:3–11; 24:46; J 20:29; Ga 3:14; 2 Kor 9:6; Rz 15:29).
- B. Musi nadejść taki dzień, kiedy zdamy sobie sprawę, że w dziele, które wykonujemy, w życiu chrześcijańskim i w życiu kościoła wszystko zależy od Bożego błogosławieństwa (Ef 1:3).
- C. Gdy służymy Panu, powinniśmy wierzyć w Boże błogosławieństwo i uważać je za skarb (Rz 15:29):
 - 1. Uczymy się prowadzić życie kościoła i tak je praktykować, by nie było to przeszkodą dla Bożego błogosławieństwa (Dz 1:14; 2:46; 4:24; 5:12).
 - 2. Powinniśmy polegać na Bożym błogosławieństwie i wyeliminować bariery, które nie pozwalają nam go otrzymywać.
- D. Cenimy nowotestamentowe błogosławieństwa i na nich się skupiamy, którymi są: odrodzenie (J 3:3, 6; 1 Pet. 1:3), boskie życie (1 J 5:11–12) i boska natura (2 P 1:4), zamieszkujący Duch (Rz 8:9, 16), przeobrażenie (2 Kor 3:18), to, że jesteśmy jednym duchem z Panem (1 Kor 6:17) i to, że jesteśmy podobni do Boga (1 J 3:2) oraz wejście do Jego chwały (1 P 5:10).
- E. Podobnie do Pawła możemy doświadczać „pełni błogosławieństwa Chrystusa” (Rz 15:29).

IV. W Księdze Rodzaju 1:28 Bóg pobłogosławił człowieka, by był płodny, rozmnażał się, zapełnił ziemię i ją sobie podporządkował:

- A. Zanim Bóg nie zdobył człowieka, który miał Go wyrażać i reprezentować, nie miał jak wylać swego pełnego błogosławieństwa (w. 26–27).
- B. Kiedy Bóg stworzył człowieka, widział na ziemi żywe stworzenie noszące Jego obraz i posiadające Jego panowanie, natychmiast więc obdarzył człowieka swym pełnym błogosławieństwem.
- C. Aby otrzymać Boże błogosławieństwo, musimy sprostać pewnym wymaganiom, którymi są obraz i panowanie (w. 26, 28).
- D. Ponieważ kapłaństwo służy Bożemu obrazowi, a królestwo — Bożemu panowaniu, Boże błogosławieństwo towarzyszy kapłaństwu i królestwu (14:17–19).

V. Księga Liczb 6:23–27 objawia ludowi Boską Tróję w potrójnym błogosławieństwie Jahwe:

- A. Błogosławieństwo zawarte w Księdze Liczb 6:23–27, podobnie do tego z Drugiego Listu do Koryntian 13:13, jest wiecznym błogosławieństwem Trójjedynego Boga:
1. Tym wiecznym błogosławieństwem jest Trójjedyny Bóg, który udziela się nam w swej Boskiej Trójcy, byśmy się Nim radowali.
 2. Wyjątkowym błogosławieństwem w całym wszechświecie jest sam Bóg, a przychodzi ono do nas za pośrednictwem udzielania nam Boskiej Istoty w Boskiej Trójcy – Ojcu, Synu i Duchu Świętym (Ef 1:3–14).
- B. W Księdze Liczb 6:24–26 mamy błogosławieństwo Trójjedynego Boga:
1. „Niech cię Jahwe błogosławi i strzeże” – przypisywane Ojcu (w. 24).
 2. „Niech Jahwe rozpromieni oblicze swe nad tobą, niech cię obdarzy swą łaską” – przypisywane Synowi (w. 25).
 3. „Niech Jahwe wzniesie ku tobie swoje oblicze i niech cię obdarzy pokojem” – przypisywane Duchowi Świętemu (w. 26).
 4. Ojciec nas błogosławi, Syn na nas świeci, a Duch Święty wznosi ku nam swoje oblicze; w wyniku tego zostajemy zachowani, otrzymujemy łaskę i cieszymy się pokojem.

VI. Psalm 133 objawia, że błogosławieństwo życia jest powiązane w głębszy sposób z jednością Bożego ludu; musimy praktykować jedność, żeby wprowadzić Boże błogosławieństwo:

- A. Życie w Psalmie 133:3 to wieczne życie Boże, które nakazał On w postaci błogosławieństwa tym, którzy mieszkają ze sobą w jedności w życiu kościoła:
1. Psalm 132 przedstawia w formie typu życie kościoła, a Psalm 133 – postępowanie kościoła – postępowanie najwznioślejsze, postępowanie, w którym bracia mieszkają ze sobą w jedności.
 2. Takie postępowanie sprawia, że nadchodzi Bóg i błogosławi nas namaszczać Duchem, nawadniając łaską i życiem wiecznym (w. 2–3).

- B. Jeżeli chcemy podlegać błogosławieństwu życia, które nakazał Pan, musimy znajdować się na podłożu jedności (w. 3).
- C. Jednomysłność to uniwersalny klucz do każdego błogosławieństwa zawartego w Nowym Testamencie (Rz 15:5–6, 29).

VII. Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa ubłogosławił nas wszelkim duchowym błogosławieństwem w okręgach niebiańskich w Chrystusie (Ef 1:3):

- A. Ojciec jest źródłem boskiego błogosławieństwa, Duch — naturą i esencją tego błogosławieństwa, Syn zaś — sferą, pierwiastkiem, i środkiem, w jaki się je udziela.
- B. Natura i esencja boskiego błogosławieństwa pochodzą z Ducha, ale samym jego pierwiastkiem jest Chrystus; to, że Chrystus jest pierwiastkiem Bożego błogosławieństwa, oznacza, iż On sam jest boskim błogosławieństwem.
- C. Chrystus, Syn, jest błogosławieństwem, Duch — naturą i esencją tego błogosławieństwa, a Ojciec, źródło, udziela tego błogosławieństwa.

VIII. List do Galatów 3:14 wskazuje, że błogosławieństwo, które Bóg obiecał Abrahamowi dla wszystkich narodów, i które wierzący otrzymali poprzez wiarę w Chrystusa, to Duch (w. 2,5):

- A. Błogosławieństwo, które Bóg obiecał Abrahamowi (Rdz 12:3) [jest] dla wszystkich narodów ziemi. Obietnica się wypełniła i błogosławieństwo przyszło do narodów w Chrystusie dzięki Jego odkupieniu, którego dokonał na krzyżu (Ga 3:13).
- B. W ramach ewangelii (w. 8) otrzymaliśmy nie tylko to błogosławieństwo, że Bóg przebaczył nam nasze grzechy, obmyć nas i oczyścić. Prócz tego otrzymaliśmy największe możliwe błogosławieństwo: Trójjedynego Boga — Ojca, Syna i Ducha — który jako przetworzony, wszechzawierający życiodajny Duch, mieszka w nas w tak subiektywny dla nas sposób i jest naszą radością.

IX. Biblia posługuje się słowem „kielich” na oznaczenie błogosławieństwa (Ps 23:5; 1 Kor 10:16a):

- A. Gdy podlegamy Chrystusowemu pasieniu, nasz kielich się przelewa, jako że radujemy się Ojcem, źródłem błogosławieństwa (Ps 23:5; Ef 1:3).

B. W Pierwszym Liście do Koryntian 10:16a Paweł mówi o „kielichu błogosławieństwa”:

1. Ten kielich to nowe przymierze, które obejmuje wszystkie bogate błogosławieństwa Nowego Testamentu, włączywszy samego Boga (Mt 26:28):
 - a. W tym nowym przymierzu Bóg daje nam przebaczenie, życie, zbawienie i duchowe, niebiańskie oraz boskie błogosławieństwa.
 - b. Gdy to nowe przymierze zostaje nam przekazane, staje się kielichem, działem dla nas (Łk 22:20).
 - c. Pan przelał swoją krew, Bóg ustanowił przymierze, a my radujemy się kielichem, w którym Bóg i wszystko, co z Niego pochodzi, jest naszym działem.
2. Gdy przy Pańskim stole pijemy z kielicha, otrzymujemy Boże błogosławieństwo — błogosławieństwo, którym jest sam Bóg (Ps 23:5; Mt 26:27–29; 1 Kor 11:25).

Poselstwo piąte

Wizja świętej budowli Boga w jej wyróżniających się cechach

Wersety biblijne: Ez 40:1 – 42:14.

- I. Wieczny Boży zamysł polega na uzyskaniu budowli, która jest zespoleniem Jego samego z wybranym ludem (Ez 40:1 – 48:35; Mt 16:18; 1 P 2:5); wszystko, co Bóg robi wśród swego ludu i wśród narodów na ziemi służy Jego budowli; potwierdza to Księga Objawienia, która wykazuje podobieństwo do Księgi Ezechiela i kończy się ostateczną Bożą budowlą, Nową Jerozolimą (Obj 21:2 – 22:5):**
- A. Po zburzeniu świątyni, zbudowanej przez Salomona (2 Krl 25:8–9), odbudowali ją jeńcy, którzy wrócili z Babilonu (Ezd 3:6b–13; 6:13–15).
 - B. Później świątynię tę zastąpiła świątynia Heroda, której budowa trwała czterdzieści sześć lat (J 2:20); świątynię Heroda w 70 r. n.e. zburzyło rzymskie wojsko pod dowództwem Tytusa (Dn 9:26; Mt 23:38; 24:2).
 - C. Świątyni, którą zbudował Salomon, nie odzyskała w pełni ani świątynia wzniesiona za dni Ezdrasza, ani ta z czasów Heroda; jednak świątynia z wizji Ezechiela stanowiła coś więcej niż pełne odzyskanie świątyni Salomona; mimo że sama świątynia miała taki sam rozmiar jak świątynia, którą zbudował Salomon (Ez 41:2, 4; por. 1 Krl 6:2), w wizji Ezechiela szereg szczegółów związanych z bramami, dziedzińcami i budynkami wokół świątyni wskazuje na powiększenie jej w stosunku do świątyni Salomona.
 - D. Gdy więc popatrzymy najpierw na namiot Abrahama, potem na przybytek, następnie na świątynię Salomona i na koniec na świątynię w wizji Ezechiela, zobaczymy nieprzerwane powiększanie Bożej budowli w Starym Testamencie; powiększanie to oznacza stały przyrost doświadczenia Chrystusa u Jego ludu (por. 1 Krl 6:2, przyp. 1).
 - E. Duchowa Boża budowla w Nowym Testamencie, rozpoczynająca się od Jezusa Chrystusa, wcielnego Boga, który jest Bożym przybytkiem (J 1:14) i Bożą świątynią (2:19–21), rozwija się w kościół, Ciało Chrystusa, stanowiące Jego powiększenie (Ef 1:22–23; 2:20–22), i uzyskuje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie,

ostatecznym przejawie i powiększeniu Bożej budowli w wieczności (Obj 21:2–3, 15–17).

F. Dosłowne wypełnienie wizji o świętej Bożej budowli w Księdze Ezechiela 40 – 48 nastąpi w czasie odrodzenia, gdy odrodzony Izrael odbuduje świątynię i miasto Jerozolimę, żeby mieszkać z Bogiem w okresie tysiąclecia.

G. Duchowe znaczenie wszystkich szczegółów należy stosować do nowotestamentowych wierzących, którzy są częściami składowymi duchowej Bożej budowli, kościoła.

II. Ezechiel zobaczył pierwszą wizję, wizję o pojawieniu się chwały Pana, gdy miał lat trzydzieści; to wiek, w którym kapłan zaczynał pełnić swoją funkcję (1:1); ostatnią wizję, wizję o świętej Bożej budowli, zobaczył dwadzieścia lat później (40:1; por. 1:2), gdy miał lat pięćdziesiąt; to wiek, w którym kapłan kończył pełnienie służby (Lb 4:3); wskazuje to, że aby zobaczyć Bożą budowlę, Ezechiel potrzebował większej dojrzałości w życiu (por. Ez 1:1, przyp. 1):

A. Początek roku (40:1) wskazuje na to, że wizja Bożej budowli prowadzi nas do kolejnego początku.

B. Dziesiąty dzień pierwszego miesiąca był dniem, w którym lud Izraela przygotowywał baranka na paschę (Wj 12:3); wskazuje to, że każdy kolejny początek w naszym chrześcijańskim życiu opiera się na Chrystusie, baranku paschalnym (J 1:29; 1 Kor 5:7), i Jego odkupieniu.

III. Aby zobaczyć wizję świętej Bożej budowli, Ezechiel został wprowadzony z ziemi niewoli na wysoką górę, oznaczającą zmartwychwstanie i wniebowstąpienie Chrystusa, w ziemi Izraela (Ez 40:2), stanowiącej typ wszechzawierającego Chrystusa, działu, który Bóg wyznaczył swemu ludowi (Pwt 8:7; Kol 1:12), i w Jerozolimie; na takiej właściwej pozycji, we właściwym położeniu i pod właściwym kątem Ezechiel mógł zobaczyć taką wizję.

IV. Człowiek z brązu w bramie budowli to Chrystus (Ez 40:3); brąz oznacza wypróbowanie Bożym sądem (Lb 16:37–39; 21:8–9); Chrystus przeszedł przez Boży sąd, dlatego w pełni nadaje się do tego, by zmierzyć (wziąć w posiadanie dzięki osądzeniu) to, co należy do Bożej budowli (Za 2:1 i przypisy w RV (w Biblii Warszawskiej Za 2:5)).

V. „I rzekł do mnie ów mąż: Synu człowieczy, popatrz oczami i słuchaj uszami, i skieruj swe serce ku wszystkiemu, co będę ci ukazywać, albowiem zostałeś tu przyprowadzony po to, aby zostało ci to ukazane. Oznajmij domowi Izraela wszystko, co zobaczysz” (Ez 40:4):

- A. Podczas gdy Bóg pokazywał prorokowi Ezechielowi wizję swojej budowli, ten musiał mieć wyostrzony wzrok i uważnie słuchać.
- B. Ponadto, aby przyswoić wszystko to, co miano mu ukazać, musiał skierować na to swe serce; wówczas był w stanie ogłosić ludowi Bożemu wszystko, co zobaczył i usłyszał (por. 1 J 1:3).

VI. Mur okalający dom służy oddzieleniu tego, co należy do Boga, od tego, co nie może do Niego należeć (Ez 40:5):

- A. Grubość i wysokość muru wynosi po sześć łokci; tak więc przekrój poprzeczny muru daje kwadrat o wymiarach sześć na sześć łokci.
- B. Liczba sześć oznacza człowieka stworzonego szóstego dnia, stąd mur, będący w przekroju kwadratem o wymiarach sześć na sześć łokci, oznacza samego Chrystusa, który jest prawym, doskonałym i kompletnym człowiekiem.
- C. Taki Chrystus jest oddzielającą linią Bożej budowli; tylko to, co mieści się w Chrystusie, należy do Bożych interesów i Bożej budowli (Ef 2:21; 1 Kor 1:30; Ef 4:1).

VII. Brama dzieli się na cztery części: zewnętrzny próg (Ez 40:6), przejście (dziedziniec, w. 14), wewnętrzny próg (w. 7) i przedsionek (w. 8–9):

- A. Brama, stanowiąca wejście do Bożej budowli, oznacza Chrystusa, będącego wejściem, którym wchodzimy w Boga i w Jego interesy, do Jego budowli i królestwa (J 14:6, 20; Obj 21:21a); mur oddziela grzeszników od Boga, natomiast brama wprowadza ludzi w Boga i do Jego budowli.
- B. Trzy wartownie z każdej strony bramy (Ez 40:7, 10) oznaczają, że wartownie to osoba, sam Chrystus, który będąc Trójjedynym Bogiem (trzy), stał się człowiekiem (sześć) i został „rozdarty” na krzyżu:
 - 1. Każda z sześciu wartowni to kwadrat o boku sześciu łokci, tak więc jej rozmiar pokrywa się z rozmiarem przekroju po-

- przecznego muru; wskazuje to, że Pan Jezus w swojej osobie i dziele jest strażnikiem Bożej chwały i świętości.
2. Gdy przechodzimy przez Chrystusa jako bramę, otrzymujemy prawo wejścia do Bożej budowli, pełnej Bożej chwały i świętości.
- C. Szerokość przedsionka wynosi sześć łokci; liczba sześć oznacza człowieka stworzonego szóstego dnia; długość przedsionka wynosi osiem łokci (w. 8–9); liczba osiem oznacza Chrystusowe zmartwychwstanie, które miało miejsce pierwszego dnia nowego tygodnia — kolejnego początku (J 20:1):
1. Wymiary te oznaczają, że Pan Jezus jako człowiek, będący bramą Bożej budowli, jest w pełni w zmartwychwstaniu.
 2. Oznaczają one także, że gdy dochodzimy do przedsionka, jesteśmy w zmartwychwstaniu, w kolejnym początku.
- D. Szerokość wejścia do bramy wynosiła dziesięć łokci (Ez 40:11); liczba dziesięć wskazuje tutaj na Dziesięcioro Przykazań; oznacza to, że wszystko, czego wymaga Dziesięcioro Przykazań, wejście do bramy wypełnia; Pan Jezus jako „kwadrat”, prawy i doskonały człowiek, spełnił wszystkie wymagania Dziesięciorga Przykazań i stał się bramą, którą wchodzimy do Bożej budowli (por. Rz 8:4).
- E. Palmy na filarach bram oznaczają, że Chrystus, strażnik Bożej świętości i chwały, jest wieczną, zwycięską Osobą, która stoi, dźwiga, podtrzymuje i zyskuje przewagę; palmy rosną na pustyni, są wiecznie zielone i oznaczają zwycięstwo oraz wieczną moc (Wj 15:27; Obj 7:9); Chrystus to filar, który podtrzymuje i dźwiga Bożą budowlę za pomocą zwycięskiego, wiecznego życia (Ez 40:16).
- F. Wewnątrz muru po wschodniej, południowej i północnej stronie dziedzińca zewnętrznego znajdowała się posadzka złożona z sześciu różnych części lub odcinków; w każdej części było pięć sal, czyli w sumie trzydzieści (w. 17); na posadzce oprócz trzydziestu sal były cztery małe dziedzińce, po jednym w każdym rogu dziedzińca zewnętrznego (46:21–24, w. 21 i przyp. 1); były to miejsca, w których gotowano ofiary do spożycia przez lud:
1. Posadzka, wykonana prawdopodobnie z kamienia, oznacza pozycję odrodzenia, co czyni nas kamieniami (J 1:42; Mt 16:18),

- stanowiącą oddzielenie od brudu świata (por. Łk 15:22, przyp. 7).
2. Sale pełniły funkcję pomieszczeń jadalnych, gdzie lud spożywał ofiary, co wskazuje na to, że w tych pomieszczeniach lud radował się Chrystusem jako ofiarami i darami (kapłani spożywali na dziedzińcu wewnętrznym [Ez 42:1–14], natomiast lud — na zewnętrznym).
 3. Po przejściu przez bramę Bożego mieszkania wychodzimy na dziedziniec zewnętrzny i wchodzimy do sal, gdzie spożywamy Chrystusa i radujemy się Nim — rzeczywistością wszystkich ofiar — stojąc na „kamieniach” swego odrodzenia (Hbr 10:5–10).

VIII. Szczegóły dotyczące bram prowadzących na dziedziniec wewnętrzny (Ez 40:28–37) były takie same, jak te dotyczące bram prowadzących na dziedziniec zewnętrzny, z czego wynika, że gdy wchodzimy na dziedziniec wewnętrzny, powtarzamy swoje doświadczenie Chrystusa; doświadczamy tego samego Chrystusa, ale w większym stopniu (Flp 3:8–10):

- A. Przy wejściu na dziedziniec wewnętrzny znajdują się jeszcze jedne schody (por. Ez 40:22, 26) składające się z ośmiu stopni; wskazuje to, że im większe wewnętrznie robimy postępy w swoim doświadczaniu Bożej budowli, tym wyżsi się stajemy.
- B. Liczba osiem oznacza zmartwychwstanie; wskazuje to, że jeśli chcemy wejść na dziedziniec wewnętrzny, musimy być w zmartwychwstaniu; całe naturalne życie i cały naturalny człowiek muszą zostać odrzuceni i przekreśleni.
- C. W sali, położonej prawdopodobnie w północnej bramie dziedzińca wewnętrznego, kapłani obmywali ofiary całopalne (w. 38); wskazuje to, że w tym momencie naszego doświadczenia jesteśmy gotowi stać się ofiarą całopalną dla Boga:
 1. Kiedy przechodzimy przez bramę na dziedziniec wewnętrzny, jesteśmy w zmartwychwstaniu i znajdujemy się na wyższym poziomie.
 2. Tutaj nie jesteśmy tylko zwykłymi ludźmi na dziedzińcu zewnętrznym; staliśmy się kapłanami, którzy są gotowi służyć Panu przez składanie ofiary całopalnej; oznacza to, że jesteśmy gotowi być całkowicie oddani Panu (Kpł 1:3, przyp. 1).

D. Ołtarz, oznaczający krzyż Chrystusa, jest nie tylko centrum, lecz także obwodem świętej Bożej budowli (Ez 40:47):

1. Na krzyż wskazują brama, spożywanie ofiar, domy, w których się je gotuje, i stoły, na których się je zabija (w. 39); tak więc krzyż rozprzestrzenia się w każdym kierunku i do każdego rogu świętej Bożej budowli; jeśli chcemy spotykać się z Bogiem i radować się Jego bogactwem w Jego domu, musimy przejść przez krzyż.
2. Śmierć na krzyżu była uwolnieniem Boga (Łk 12:49–50; J 12:24) i położeniem kresu człowiekowi oraz wszystkiemu, co negatywne (Rz 6:6; Hbr 2:14; 9:26–28; Ga 6:14; Ef 2:14–15); w Chrystusowej śmierci Bóg przeszedł przez śmierć w człowieku, aby Go uwolniono, człowiek zaś umarł w Bogu, aby położono mu kres.

IX. Ołtarz oznacza krzyż, natomiast świątynia oznacza zarówno Chrystusa (J 2:19–21), jak i kościół, Jego Ciało (1 Kor 3:16; Ef 2:21):

- A. Krzyż, Chrystus i kościół to centralny temat nie tylko Nowego Testamentu, lecz także całej Biblii; to, że ołtarz stoi przed świątynią, wskazuje, że nie możemy mieć kościoła poza krzyżem; możemy mieć rzeczywistość kościoła tylko po przejściu przez krzyż.
- B. Wszystko, co robimy i mówimy w swoim życiu i dziele, powinno dokonywać się przez krzyż i za pośrednictwem Ducha, byśmy mogli udzielać innym Chrystusa ze względu na zbudowanie Jego Ciała.
- C. Świątynia była położona o dziesięć stopni wyżej w stosunku do dziedzińca wewnętrznego i o dwadzieścia pięć stopni wyżej w stosunku do terenu wokół świątyni (Ez 40:49, 22, 31); wskazuje to, że im dalej podążamy wewnątrz w swoim doświadczaniu Bożej budowli, tym wyżej się wznosimy.
- D. To, że Ezechiel nie podaje wymiarów kolumn, wskazuje, że oznaczają one podtrzymującą siłę, która jest nieograniczona i niezmierzona; tak więc dwie kolumny przy każdym filarze oznaczają Chrystusa jako Bożego świadka (dwa), dźwigającego dom Boga przy użyciu nieograniczonej i niezmierzonej siły (por. J 3:34; Flp 4:13).

- E. Szerokość wejścia do przedsionka wynosiła czternaście łokci (Ez 40:48), szerokość wejścia do zewnętrznej świątyni (Miejsca Świętego) – dziesięć łokci, a szerokość wejścia do wewnętrznej świątyni (Świętego Świętych) – sześć łokci (41:3); wskazuje to, że im dalej podążamy wewnątrz w swoim doświadczaniu Bożej budowli, tym droga staje się węższa; im bliżej będziemy Pana, tym bardziej będzie On nas ograniczał (por. Mt 7:13–14).
- F. Liczba sześć w odniesieniu do grubości muru (Ez 41:5) oznacza człowieczeństwo Pana Jezusa jako siłę, dzięki której stoi Boże mieszkanie; deski z drewna akacjowego, stojące pionowo w przybytku, także oznaczają człowieczeństwo Pana Jezusa (Wj 26:15); Pan Jezus, właściwy człowiek, jest stojącym i podtrzymującym murem Bożej budowli.
- G. Podstawą trzydziestu bocznych sal służących wyrazowi (Ez 41:6) jest trzydzieści sal służących radowaniu się (40:17); możemy wyrażać Chrystusa tylko w takim stopniu, w jakim się Nim radowaliśmy; nasze radowanie się Chrystusem ostatecznie staje się pełnią, wyrazem, Chrystusa (Ef 3:16–19).
- H. To, że boczne sale, im wyżej, tym były coraz szersze (Ez 41:7), wskazuje, że im wyżej wchodzimy z Panem, tym stajemy się „szersi” i bogatsi w swoim doświadczeniu (por. Ef 3:18); wskazuje to, że doświadczenie świętej Bożej budowli ma charakter postępujący.
- I. Wszystkie części budowli związane ze świątynią były wyłożone drewnem (Ez 41:16); drewno oznacza wyniesione człowieczeństwo Jezusa; w Bożej budowli w Księdze Ezechiela podstawowym materiałem jest ukrzyżowane, zmartwychwstałe i wyniesione na niebiosa człowieczeństwo Jezusa.
- J. Na całej drewnianej wykładzinie były rzeźbione cheruby i palmy (w. 18–20):
1. Cheruby oznaczają chwałę Pana przejawioną na stworzeniach (10:18; Hbr 9:5), a palmy, rosnące na pustyni wiecznie zielone drzewa, oznaczają zwycięstwo Chrystusa i Jego wieczną i wiecznie istniejącą moc.
 2. Palmy i cheruby wyrzeźbione na ścianach wskazują na to, że zwycięstwo Chrystusa i chwała Pana zostały „wyrzeźbione” na naszej istocie przez cierpienia (por. Kol 1:24).

3. W pierwszym rozdziale Księgi Ezechiela cheruby miały cztery twarze (w. 6, 10), a te wyrzeźbione na ścianach — tylko dwie twarze: twarz człowieka i twarz lwa, oznaczające i wyrażające zwycięstwo w człowieczeństwie (41:19).
 4. To, że między każdymi dwoma cherubami była palma (w. 18), oznacza, że my, części Bożej budowli, przejawiamy zwycięstwo Chrystusa w ujawnieniu się chwalebnego obrazu Chrystusa (por. 2 Kor 2:14–16; 3:18).
- K. Stojący w świątyni ołtarz kadzidlany wykonany był tylko z drewna, które oznacza człowieczeństwo Jezusa (Ez 41:22):
1. W przybytku i w świątyni znajdował się ołtarz kadzidlany i stół na chleby obecności, tutaj jednak, w Księdze Ezechiela, ołtarz jest jednocześnie stołem: na ołtarzu ofiarowujemy Bogu Chrystusa jako kadzidło, by zadowolić Boga, a na stole On przygotowuje Chrystusa jako pokarm, by nas zadowolić (w. 22).
 2. Drewniany ołtarz ustawiono w pomieszczeniu, w którym na drewnianej wykładzinie wyrzeźbiono cheruby i palmy; wskazuje to, że jeśli będziemy ludźmi, którzy przejawiają chwałę i zwycięstwo Chrystusa, uzyskamy stół-ołtarz, na którym będziemy z Bogiem mieć społeczność w Chrystusie; tutaj Bóg uzyskuje zadowolenie za sprawą kadzidła, które ofiarowujemy w Chrystusie, a my uzyskujemy zadowolenie za sprawą pokarmu, którego Bóg dostarcza nam w Chrystusie.
- L. Zadaniem „drzwi” w kościele (w. 23) jest wpuszczanie pozytywnych postaci ludzi i pozytywnych rzeczy i niewpuszczanie negatywnych postaci ludzi (por. Mt 7:15; Dz 20:29) i negatywnych rzeczy; to, że każde drzwi miały dwa ruchome skrzydła (Ez 41:24), wskazuje na to, że drzwi w kościele powinny cechować się elastycznością.
- M. To, że palmy wyrzeźbione były na ścianach obok okien, wskazuje, że zwycięstwu i wiecznej mocy oraz sile zawsze towarzyszy duchowe powietrze i boskie światło; oznacza to, że nasze zwycięstwo i moc wiążą się z życiodajnym Duchem; jeśli będziemy się Nim radowali, będziemy także radowali się zwycięstwem, mocą i siłą Chrystusa.
- X. **Święte sale, położone zarówno po stronie północnej, jak i południowej, to budowle łączące dziedziniec wewnętrzny z zewnętrznym (42:1):**

- A. Sale na posadzce dziedzińca zewnętrznego to miejsca, w których lud spożywa ofiary, natomiast święte sale to miejsca, w których kapłani spożywają ofiary, a także gdzie kładą i przecho-
wują ofiary oraz składają swoje szaty kapłańskie (w. 13–14);
ofiary oznaczają Chrystusa, którym się radujemy, natomiast szaty
kapłańskie oznaczają Chrystusa, którego wyrażamy (Wj 28:2).
- B. W świętych salach osiągamy szczyt duchowego doświadcze-
nia; mieszkać w świętych salach to mieszkać w Chrystusie (Flp
4:13); spożywać ofiary w świętych salach to spożywać Chrystu-
sa (J 6:57), a mieć na sobie święte szaty to wkładać na siebie
Chrystusa, by Go wyrażać (Rz 13:14, 12).
- C. Podobnie do bocznych sal święte sale położone są na trzech
piętrach (Ez 42:3), co wskazuje, że odpowiadają one pełni, wyra-
zowi, Chrystusa (41:6); kapłani radują się Chrystusem do takie-
go stopnia, że wysokość ich sal odpowiada wysokości pełni
Chrystusa (por. Ef 3:16–19).

Poselstwo szóste

Syn Człowieka i człowieczeństwo Jezusa służące Bożej budowli

Wersety biblijne: Ez 1:5, 26; 40:3, 5, 8; 41:16; J 1:51; Flp 2:5–8.

I. Księga Ezechiela jest pełna człowieczeństwa (Ez 1:5, 26; 40:3, 5, 8; 41:16; 43:2, 6):

- A. W Księdze Ezechiela termin *syn człowieka* występuje ponad dwięćdziesiąt razy; wskazuje to, jak bardzo Bóg pragnie mieć człowieka.
- B. Liczba sześć, użyta do opisanía różnych części świętej świątyni, oznacza człowieka, który został stworzony szóstego dnia (40:5, 8).
- C. Ten, który zasiada na tronie, jest podobny do człowieka, a mimo to ma wygląd chwały Jahwe, co wskazuje, że Ten, który zasiada na tronie, jest zarówno Bogiem, jak i człowiekiem (1:26, 28):
 - 1. To Jezus Chrystus, Bóg-człowiek, zespolenie Boga z człowiekiem (Łk 1:35; Mt 1:18, 20–21).
 - 2. Był On w pełni Bogiem, a także wcielił się, żeby być człowiekiem (J 1:1, 14).
 - 3. Mając naturę człowieka żył On, umarł, zmartwychwstał i wstąpił do nieba jako człowiek, a teraz jako Ten, który zasiada na tronie, jest On wciąż Synem Człowieka (6:62; Dz 7:56).
 - 4. Od chwili wniebowstąpienia Pana Jezusa na tronie zasiada człowiek, a w okresie tysiąclecia oraz w nowym niebie i nowej ziemi na tronie nadal będzie zasiadał człowiek (Mt 19:28; Obj 22:1, 3).
- D. Cztery żywe stworzenia, uznawane za jedną całość, są zbiorowym wyrazem człowieka na tronie; wskazuje to, że centralna Boża myśl i Jego ustalenia wiążą się z człowiekiem (Ez 1:5, 26; Rdz 1:26; Ps 8:5–9).

II. Syn Człowieka jest po to, żeby zbudowany został Boży dom (J 1:51; Ez 1:26; 40:3; 43:2, 6):

- A. We wcieleniu Chrystus jest Synem Człowieka (Mt 16:13):
 - 1. Od strony boskiej, Pan Jezus jest Synem Boga; od strony ludzkiej, jest Synem Człowieka (J 1:18, 51).

2. Aby wykonał się Boży zamysł, niezbędne było, żeby Chrystus był człowiekiem; bez człowieka nie można przeprowadzić Bożego zamysłu na ziemi.
 - B. Pan Jezus stał się Bogiem-człowiekiem, lecz także człowiekiem-Bogiem, Bogiem w ludzkości, Bogiem, który jest Synem Człowieka (5:27; 8:28).
 - C. Syn Boga jest ze względu na życie, Syn Człowieka zaś – ze względu na budowanie (3:15; 1:51):
 1. Gdyby nie był On Synem Człowieka, nie mógłby być esencją Bożej budowli (w. 14, 51).
 2. Aby na ziemi powstało Boże mieszkanie pośród ludzi, jest On Synem Człowieka; Boża budowla potrzebuje Jego człowieczeństwa (w. 51).
 3. Otrzymawszy życie wieczne dzięki uwierzeniu w Syna Boga, musimy zdać sobie sprawę, że ten Jezus, który jest Synem Boga, jest również Synem Człowieka; Jego boskość jest dla nas życiem, natomiast Jego człowieczeństwo służy Bożej budowli (3:13–15; 1:51).
 - D. „Zobaczycie niebo otwarte i aniołów Boga wstępujących i zstępujących po Synu Człowieka” (w. 51):
 1. Stanowi to wypełnienie snu Jakuba w Księdze Rodzaju 28:11–22.
 2. Chrystus jako Syn Człowieka, mający człowieczeństwo, jest drabiną, która stoi na ziemi i prowadzi do nieba, sprawia, że niebo jest otwarte na ziemię i łączy ziemię z niebem, dzięki czemu powstaje dom Boży, Betel.
 3. Gdziekolwiek jest Chrystus w swoim człowieczeństwie, tam jest brama nieba i tam jest Betel, budowanie Bożego domu z przeobrażonych ludzi (w. 17–18; J 1:42, 51).
- III. Aby powstała Boża budowla, potrzebne jest człowieczeństwo Jezusa (Ez 1:5, 26; 41:16; 2 Kor 4:10–11; Flp 2:5–8; Rz 1:4; 8:29; Mt 16:18; Ef 2:5–6, 21–22):**
- A. Człowieczeństwo Jezusa to Jego ludzkie życie w zmartwychwstaniu (Flp 2:7–8; J 11:25):
 1. Główna wizja Jezusa w Ewangeliach dotyczy tego, że prowadził On życie, które było ludzkie, ale też w zmartwychwstaniu.

2. Jezus żył w swoim człowieczeństwie, lecz nie prowadził życia swego człowieczeństwa; Jego życie codzienne było raczej człowieczeństwem w zmartwychwstaniu (J 5:19, 30).
- B. Drewno w świętej Bożej budowlu, objawionej w Księdze Ezechiela, oznacza wywyższone, bosko ubogacone człowieczeństwo Jezusa (41:16).
- C. Aby powstała Boża budowla, musimy być ludzcy nie dzięki swemu naturalnemu człowieczeństwu, ale człowieczeństwu Jezusa (Flp 2:5–8):
1. Stworzono nas ludźmi, ale przez upadek zostaliśmy skażeni, zatruci i ulegliśmy zniszczeniu, dlatego potrzebujemy Pańskiego odkupienia (Tt 2:14; Ef 1:7):
 - a. Za sprawą Chrystusowego odkupienia przyprowadzono nas na powrót do właściwego człowieczeństwa – wywyższonego, zmartwychwstałego człowieczeństwa (1 P 1:18; Kol 1:14):
 - 1) Na krzyżu Chrystus położył kres naszemu staremu człowiekowi, upadłemu człowieczeństwu, ale człowieczeństwo stworzone przez Boga się ostało, by powstać z martwych (Rz 6:6; Rdz 1:26; Kol 2:13; Ef 2:5–6).
 - 2) W Chrystusowym zmartwychwstaniu Bóg odrodził nasze odkupione człowieczeństwo, stworzone przez Boga, a boski pierwiastek wywyższył odrodzone człowieczeństwo (1 P 1:3; J 20:17).
 - 3) Po odrodzeniu, w wyniku którego staliśmy się nowym człowiekiem, wciąż mamy człowieczeństwo, ale jest ono zmartwychwstałe i odrodzone (Ef 4:24).
 - b. Człowieczeństwo, które teraz mamy, służące Bożej budowlu, jest wywyższonym, zmartwychwstałym człowieczeństwem Jezusa (Rz 1:4; 8:29; Ef 2:5–6, 21–22).
 2. Im bardziej duchowi się stajemy, tym bardziej ludzcy będziemy; im więcej mamy Chrystusa, który jest naszym życiem, tym więcej będziemy mieli człowieczeństwa Jezusa (Kol 3:4; Flp 2:5–8).
- D. Aby powstała Boża budowla, musimy być spośród ludzi najbardziej ludzcy, być tymi, którzy są „jezusowo” ludzcy (2 Kor 4:10–11):

1. Musimy prowadzić najwyższe ludzkie życie, życie zgodne z życiem wiecznym danym nam przez Boga (1 Tm 6:12).
 2. W ciągu czterdziestu dni pomiędzy zmartwychwstaniem a wniebowstąpieniem, Pan Jezus szkolił swoich uczniów, jak prowadzić bosko ludzkie życie (Dz 1:3):
 - a. Szkolił ich, by poznali, że On stał się nimi, że wszedł w nich i że wprowadził ich w siebie.
 - b. Szkolenie takie miało ostatecznie dopomóc uczniom uzmysłwić sobie, że zostali oni zespoleni z Trójjedynym Bogiem, że są już nie tylko ludzcy, lecz także bosko ludzcy, wręcz „jezusowo” ludzcy.
 - c. Nie byli już tylko ludźmi, lecz także Bóg-ludźmi, boskimi ludźmi z Trójjedynym Bogiem, ich dogłębną esencją, który miał stać się ich boską istotą (Ef 3:14–17).
 - d. Mogli teraz prowadzić życie, w którym stanowili jedno z przetworzonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem (2 Kor 13:13; 1 Kor 6:17; 15:45b).
- E. Aby mieć człowieczeństwo Jezusa, służące Bożej budowlu, musimy doświadczać Ducha Jezusa (Dz 16:7):
1. *Duch Jezusa* to szczególne wyrażenie związane z Duchem Bożym. Odnosi się ono do Ducha wcielonego Zbawiciela, który jako Jezus w człowieczeństwie przeszedł przez ludzkie życie i śmierć na krzyżu.
 2. W Duchu Jezusa zawiera się nie tylko boski pierwiastek Boga, lecz także ludzki pierwiastek Jezusa, jak również pierwiastki Jego ludzkiego życia i tego, co wycierpiał, ponosząc śmierć (Flp 2:5–8).
 3. Wywyższona, zmartwychwstała ludzka natura Jezusa zawiera się w Duchu Jezusa (Rz 1:4; Dz 16:7).
 4. Cnoty uniżoności, potulności i cierpliwego znoszenia, wymagane do zachowania jedności Ducha, zawierają się w Duchu Jezusa (Ef 4:2).
 5. W zmartwychwstaniu Chrystus, który był jednorodzoną Synem Boga w swej boskości, narodził się z Boga w swym człowieczeństwie i stał pierworodnym Synem Boga (Dz 13:33; Rz 8:29; 1:4):

- a. Jego człowieczeństwo zostało usynowione, uczynione boskim; to usynowienie w zmartwychwstaniu uświęciło, wywyższyło i przeobraziło Chrystusowe człowieczeństwo, które przyobłócił On we wcieleniu (w. 4).
- b. Teraz takie wywyższone człowieczeństwo zawiera się w Duchu Jezusa i może się stać naszym doświadczeniem, żebyśmy mogli się stać „jezusowo” ludzie i mieć człowieczeństwo Jezusa, które służy Bożej budowlu (Flp 2:5–8; Mt 16:18; Ef 2:21–22; 4:16).

PYTANIA DO POSELSTW:

1.

1. Opowiedz o wizji suchych kości zawartej w trzydziestym siódmym rozdziale, by pokazać, jak Duch Boży oświeca lud i czyni go zbiorowym Ciałem oraz wielkim wojskiem.
2. Wyjaśnij znaczenie prorokowania przez Ezechiela, i przez nas, w Bożym dziele odnowienia i ożywienia.
3. Jak połączenie (zaszczepienie) dwóch kawałków drewna symbolizuje to, że sposobem, w jaki powstaje Boża budowla, jest sposób życia?

2.

1. Przedstaw definicję prorokowania i to, jak możemy prowadzić życie prorokowania.
2. Na czym polega ważność słów, które wypowiadamy na początku i na koniec spotkania prorokowania.
3. Wymień trzy konstytutywne elementy prorokowania oraz jak możemy się uczyć i doskonalić, by przemawiać i by w naszym przemawianiu one się zawierały?

3.

1. Wyjaśnij znaczenie zwrotu „Jestem, który Jestem”.
2. Co Ewangelia według Jana objawia o wielkim Jestem?
3. „Bóg jest, a mnie nie ma. Jestem jest wszystkim, a ja — niczym”. Co widzisz w odniesieniu do Boga, który jest, i w jakim stopniu zdajesz sobie sprawę z tego, że On jest wszystkim, a ty — niczym? Jaki wpływ wywiera to na twoje życie z Panem i na więź z kościołem, który jest Ciałem Chrystusa?
4. Przedstaw poselstwo ewangelizacyjne na podstawie Listu do Hebrajczyków 11:6.
5. Kiedy i w jaki sposób poznają wszystkie narody na ziemi, że Pan jest Jahwe?

4.

1. Powołując się na szósty rozdział z Księgi Liczb, wykaż, w jaki sposób prawdziwym błogosławieństwem, występującym w Starym Testamencie w formie typu, jest tak naprawdę Trójjedyny Bóg, udzielający się swojemu ludowi.
2. Powołując się na pierwszy rozdział Listu do Efezjan, wykaż, w jaki sposób nowotestamentowe błogosławieństwa są błogosławieństwami duchowymi, niebiańskimi i w Chrystusie oraz w jaki sposób jedynym błogosławieństwem jest udzielanie się Trójjedynego Boga.
3. Powołując się na Psalm 133, wykaż, w jaki sposób błogosławieństwo życia, nakazane przez Boga, jest w głębszy sposób powiązane z jednością Bożego ludu.
4. Powołując się na trzeci rozdział Listu do Galatów, wykaż, w jaki sposób jedyne i całkowite błogosławieństwo ewangelii, ogłoszone Abrahamowi, jest zwieńczonym Duchem — rzeczywistością dobrej ziemi.

5.

1. Na czym polega odwieczny Boży zamysł i jakie duchowe znaczenie mają wyróżniające się cechy Bożej budowli?
2. Jakie głębsze znaczenie mają słowa, które Pan powiedział do Ezechiela: „I rzekł do mnie ów mąż: Synu człowieczy, popatrz oczami i słuchaj uszami, i skieruj swe serce ku wszystkiemu, co będę ci ukazywać, albowiem zostałeś tu przyprowadzony po to, aby zostało ci to ukazane. Oznajmij domowi Izraela wszystko, co zobaczysz (Ez 40:4)?
3. Wymień wyróżniające się cechy wizji świętej Bożej budowli.

6.

1. Wykaż to, że Księga Ezechiela jest pełna człowieczeństwa (poważaj się na bardzo częste użycie drewna w wielu częściach budynku świątyni).
2. Na podstawie Ewangelii według Jana 1:51 przedstaw to, w jaki sposób Chrystus, Syn Człowieka, wraz ze swoim człowieczeństwem, jest niezbędny do zbudowania Bożego domu.

3. Czym jest odkupione, odrodzone, zmartwychwstałe i wywyższone człowieczeństwo stworzone przez Boga i co to znaczy być „jezusowo” ludzcy, być boskim człowiekiem?
4. W jaki sposób doświadczamy Ducha Jezusa, służącego zbudowaniu Bożej budowli?

